

De Wijze Leesprinses

In een land, niet ver hiervandaan, woonde een leesprinses. Nou ja, prinses, ze moest natuurlijk wel gewoon werken voor haar levensonderhoud, en heel rijk was ze ook niet. Ze was zielenroerster van beroep en woonde in een klein huisje aan de rand van Keistad, dichtbij Wouder en Bergen. De stedelingen daar werden ook wel keien-trekkers genoemd. Niet dat zij zo was hoor, want de leesprinses was heel bescheiden. En dat terwijl ze ook heel wijs was.

Ze woonde daar samen met een bekwame geneesheer. Ze was al wat op leeftijd, want haar kinderen waren al uitgevlogen. Eens in de maand reisde ze af naar de Domstad om samen met andere leesprinsessen en –prinsen meesterwerken te lezen van leerlingen. In dit gilde werd zij alom geprezen en gewaardeerd om haar grondige, kritische blik en om haar eerlijkheid. Zo had zij eens een aanvaring met een meesterzielerorder, die vond dat voor zijn eigen leerling wel een uitzondering gemaakt mocht worden. Maar dat ging zomaar niet! Want, of het nu ging om de historische, oude geestestheorieën van Kruimeltak en Centrumkamp, of om de recentere zieleheiladviezen van Kruimeltak en van den Rocke, de leesprinses wist het allemaal.

In het Gilde was ze standvastig en dapper, maar dat was niet altijd het geval geweest. Zo gaan er geruchten dat ze eens met een andere leesprinses op bezoek was naar een zielencongres in een ver land. Toen ze na afloop terugliepen naar de herberg, werden ze achtervolgd door een paar gure landlopers en ander gespuis. Gelukkig wist de andere leesprinses haar hoofd erbij te houden, want ze was toen erg bang. Maar dat was een uitzondering, want normaliter was ze erg doortastend. Ze reisde elke maand, in het donker, door regen en met storm, naar Domstad, waar best veel ongure types woonden. Dat deed zij maar liefst 8 jaren lang, haar handen passeerden 150 meesterwerken van leerlingen in zielenroerkunde. Maar helaas, volgens de regels van het Gilde moest zij afscheid nemen, dat viel haar zwaar. Gelukkig was er een andere leesprinses, nog jong en onervaren, die samen met haar gemaal goed was in het bedenken van verhalen en die best een afscheidsrede wilde bedenken. Dat verzachtte het leed enigszins. Het was een donkere donderdagavond in maart dat het gilde in een oude watertoren in Domstad bijeenkwam om afscheid van haar te nemen. De andere leesprinsessen en –prinsen zouden haar heel erg gaan missen, maar wensten haar nog veel werkplezier en geluk.

neem contact op met De Koningsboekerij voor een persoonlijk aanbod.
info@dekoningsboekerij.nl